

ΤΑ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΟΡΑΣ



Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΣ ΝΤΕΜΠΟΡΝΤ ΒΑΛΜΟΡ

Από τις ποιητικότερες, τις φλογερότερες και συγκινητικότερες ερωτικές ιστορίες είναι αναμφισβήτως και ο έρωσ που έγκαινα στην μεγάλη γαλλίδα ποιήτρια του περασμένου αιώνου Ντεμπορντ-Βαλμόρ, ένας άφαντος και άσημος νέος, ο Όλιβιέ Λατούλ, τον οποίο αποθανάτισε η ποιήτρια στα ξελαία ποιήματά της. Όταν η Βαλμόρ αγάπησε τον Λατούλ, είχε πενήντα πιά τα χρόνια, ενώ αυτός ήταν μόλις 24 ετών. Εκτός όμως από την διαφορά αυτή της ηλικίας των, στον γοηφόρο χωρισμό τους συνέβαλε και ο άστατος και επιπόλιος χαρακτήρας του Όλιβιέ. Η Βαλμόρ αγάπησε τον Όλιβιέ με όλη την δύναμη της ψυχής της, ενώ αυτός αποθανόταν γι' αυτή μια άβυσσ κι έφημερη αγάπη.

Στα γράμματά που έστειλε στον ανάξιο αυτόν φίλο της η ποιήτρια, κινεί η ίδια ερωτική φλόγα που καιει και στα άβυσσινά ποιήματά της. Μεταφράζουμε εδώ μερικά από τα πιο συγκινητικά γράμματά της :

Γλυκέ μου, πολυαγαπημένη, μην ξεχνάς την υπόσχεσή σου. Μην ξεχνάς ότι η ψυχή μου δεν μου χρησιμοποιεί πιά παρά μόνον για να σε αγαπώ, να σ' ακολουθώ όπου και αν πιάς, να μη συλλογίζομαι παρά μόνο εμένα.

Ω! μην άφινεις να περνούν πολλές μέρες δίχως να ιδωθώ. Υποφέρω πάρα πολύ όταν δεν σε βλέπω. Άθλιο, στις τέσσερες, σε περιμένο. Αγάπα με, φιλε γλυκέ της καρδιάς μου, άποκρισου στην αγάπη μου. Ω! σε ίκετεύω, άλλα με όπως σ' αγαπώ. Όταν στο λέω αυτό εινε σαν να σου λέω: Δινε μου τη ζωή, μη μ' άφινεις να πεθάνω!... Μα κάτι παραπάνω και από τη ζωή εινε η αγάπη σου Όλιβιέ, Όλιβιέ μου. Δεν φαντάζεσαι σε τι βαθμό έχεις τη δύναμη να με κάνης ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη! *

Όταν παίρνω κανένα σου γράμμα, αγαπημένη μου, μου φαίνεται πως ξανάθα ξεφανώ να διαβάσω. Θαλώρου να μάτια μου απ' την ταραχή μου και όλες ή λέξεις συγκυνημένες χορεύουν μπροστά μου. Μα κι όλες μου λένε: —Εκείνος μιάς χάραξε! Έστία συλλογιστάνα και μιάς έγραφε, βγήκαμε από την νυχτή του που έτρεπε όλη από μια τρεμουλιά γλυκειά!... *

Όρες κι ώρες μένω διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας τα γράμματά σου. Δεν έχω όρεξι να κοιμηθώ. Μα αγαπώ την άβυστία μου, γιατί ποιάς ύπνος μπορεί νάχη την γλώσσα της άφοδ μου φέρνει άδιάκοπα, έμπρός στα μάτια μου, την αγαπημένη σου εικόνα!... *

Κάποτε συλλογίζομαι, αγαπημένη μου, πώς έσως να ήμουν δική σου, ποιη άκόμα σε ιδώ. Η ζωή μου απ' την ώρα που ήρθα στο φως προορίστηκε για να γίνη δική σου. Όταν προτάκουσα τ' όνομά σου, έννοιωσα μια παράξενη ταραχή, σαν ή ψυχή σου να ήταν κρυμμένη μέσα στ' όνομά σου γιά ν' άπαντήση στην δικη μου ψυχή. *

Όταν μου πρωτοφανέρωσες την αγάπη σου, πιάνοντάς μου το χέρι, έννοιωσα τέτοια συγκίνηση που μου κόπηκε ή λιλιά. Σ' άκουγα ώρα πολλή μαγεμένη, μεθυσμένη, χωρίς να υπορω να σου άπαντήσω. Ένομίζα ότι ή ύπαρξίς μου είχε σμίξει με την δική σου σε μια παντοεινή ένωση. Όταν με πρωτοφώναξες με τ' όνομά μου, μου φάνηκε πως άκουγα τ' όνομά μου γιά πρώτη φορά!... *

Όταν βρισκομαι κοντά σου, γλυκέ μου αγαπημένη, νοιώζω ότι και ό άέρας που άναλίνωμαι μαζί, μιάς ένώνει άκόμη περισσότερο. Διψώ γιά τα χόδια σου, διψώ γιά τα φίλιά σου και τρέμω μόλις μ' άγγίσεις. Ω, ποιάς ποτέ θα νοιώση πώσο γλυκό εινε να αγαπούν όπως μ' αγαπάς!... Μου φαίνεται πως ζω σ' έναν

μαγικό, παραυθίνιο κόσμο, τόσο ή ευτυχία μου εινε μεγάλη και άπιστευτή!... *

Καρδιά ανεξήγητη, αίτιγμα γιά μένα και γιά τον ίδιο έσένα, τύρανε λατρευτέ του νού και της ψυχής μου, εχθρέ της ήσυχίας μου, αίτιε του πόνου μου, ώ αν ήξερες πώσο με κάνεις να υποφέρω, μιά και πώσο αγαπώ τον πόνο μου!... *

Γιατί δεν ήρθες χτής στο μέρος που είχαμε πει και μ' άφρηες να περιμένο τώση ώρα: Περιμένα μια δόκληση ώρα, περιμένα ώς που νύχτωσε έντελώς, γιάτι δεν ελα τη δύναμη να φύγω. Κάθε φορά που άκουγα βήματα, ή καρδιά μου πήγαινε να σπάση. «Εινε εκείνος! Έλεγα. Έρχεται επί τέλους!» Γύρισα, κύταρα, και ό τ' άνα έβλεπα ότι δεν ήσουν ου, απάρατα από τον καυμό μου. *

Θυμήθηκα όλες τις γλυκές στιγμές που πέρασα μαζί σου άφότος σε γνώρισα. Μιά μέρα όλες έπέρασαν από το νού μου, κι ήταν τόσο γλυκειά ή σκέψη αυτή που ξεχνούσα γιά λίγο τον καυμό μου. *

Ό αγαπημένη μου, μη μ' άφήσης άλλη φορά να σε περιμένο!... Κάθε στιγμή που περνά εινε και ένας θάνατος γιά μένα, και εινε τόσο φορικό να πεθάνω μακριά σου!... *



Η ποιήτρια Μαροελίνα Ντεμπορντ Βαλμόρ.

Όταν την νύχτα κυτάζω τον άστρίνο θόλο τ' ουρανού, δόκληρος ό φωτισμένος ουρανός γεμίζει από την παρουσία σου. Τιποτε άλλο δεν βλέπω, τίποτε άλλο δεν νοιώθω παρά μόνον εμένα. Περνάς έμπρός απ' τα μάτια μου και νοιώθω ξανά όλη την γλυκειά δύναμη σου. Ω αγαπημένη μου, γιάτι να είμαστε χωρισμένοι έτσιω και γιά λίγες στιγμές; Εινε τόσο λίγες ή ώρες που υπονοεί κανείς ν' αγαπήση στη γή, ώστε δια πρέπει να γίνουμε ούτε μια στιγμή που θα υποροδισε να δωθή στην αγάπη! Μα πάλιν συλλογίζομαι, ότι αν σ' είχα διαρκώς κοντά μου, ή πολύ μεγάλη αυτή έντυχία που μου δίνει ή παρουσία σου, πολύ γλήγορα θα έξαντλούσε την φλόγα της ζωής μου. Σ' αγαπώ σαν ένα φτωχό παιδι, που ό,τι και αν του πούν, ό,τι και αν του κάνουν, δε θυμώνει ποτέ. Κάποτε όταν άργησ νάρθης, κλαίω, μα τώση γλώνα έχουν τα δάκρυά μου και τώση έλλιδα υπάρχει στον άέρα, μέσα μου, γύρω μου, παντού, ώστε είμαι σίγουρη και μπορού να όρκιστώ ότι έχεσαι. Οά ήθελα να ήμου ένας κόσμος δόκληρος και να σου πώ: —Πέρε με!... Ω πώς αγαπώ τ' όνομά μου, όταν το προφέρεις με την άσημένια σου φωνή!... *

Μα εινε άλλες στιγμές ποδια τόσο δύσθυμη και τόσο μεγαλχρόνη, ώστε θα ήθελα να πεθάνω! Σκίπτομαι ότι θάρθη μια μέρα που θα βρεθής μακριά μου, δίχως να υπάρχει ή έλλιδα να μου ξαναθής ποτέ!... *

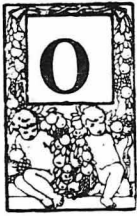
Τελείωσε το μακρό μου μαγτέρω. Σου επιστρέφω τους όρκους σου, σε λίνω από κάθε άποχρήσση σου προς έμένα. Α! τι όδυνηρη προσάθητα μου χρειάστηκε, τι μεγάλη θυσία! Μα συντερίοντας τους πιο γλυκούς δεσμούς νοιώθω ότι ή καρδιάς μας θα εινε ένωμένες και ότι πάντα ή μια θα νοιώθη την άλλη. Ποτέ δε θώ ένωμένω ποιάς απ' τους δύο μας άγάπησε περισσότερο και ποιάς ύπηρξε περισσότερο δυστυχής. Η τιμή με προστάζει να σε ξεχάσω. Μα, ώ σέ, που υποτάχθηκες ένκολώτερα από μένα και που μου έδωκες το παράδειγμα του θάρρους, τάχα μ' αγαπούσες λιγώτερο παρ' ότι έγω έσένα; Αγαπημένη μου σε συγχωρώ, και εινε ή συγγνώμη μου όση και ή λατρεία που σου έχω!... *

Άντιο!... Σκίζεται ή καρδιά μου από τον πόνο. Τη λέξη αυτή που στα κλάμματά μου δεν τολμούσα να την προφέρω, που

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ



ΣΥΛΒΕΡ ντ' Εσπανιά, άφοι έφοιζε ένα τελευταίο βλέμμα στον καθρέφτη του, με το καπέλλο στο κεφάλι και το μασοτσόνι στο χέρι, κάλεσε τον ύπηρετή του και τον ρώτησε με τόνο που προδίδε βαθειά συγκίνηση :

- 'Ιουστίνε, ποιά είναι τ' όνομά της ;
- Κλαίση, κύριε.
- Τό έπίθετο ;
- Κυρία ντέ Βιλλερόζα.
- 'Ο τίτλος ;
- Βαρονίδα.
- 'Ηλικία ;
- Είκοσι τριών έτών περίπου.
- Παντρεμένη ;

- Χίρα.
- Τό σπίτι της ;
- 'Οδός 'Αμαζόνων 17.
- Σε ποιά πάτωμα ;
- Στο δεύτερο.

- 'Ας τά ποιημε λοιπόν άκόμα μιά φορά, έλεγε ο Συλβέρ στον ύπηρετή του : «Βαρονίδα Κλαίση ντέ Βιλλερόζα, ηλικίας είκοσι τριών έτών, χίρα, όδός 'Αμαζόνων 17, δεύτερο πάτωμα. 'Ετσι, 'Ιουστίνε ;

- Μάλιστα, κύριε.
- Ποιά καλιά. 'Ακου δώ όμως, 'Ιουστίνε. Νά μου έξεις έτοιμες τίς άποσκευές, γιατί άν θέληση και ή βαρονίδα, θ' αναχωρήσω μαζί σου έπί άποψε για την 'Ιταλία...

'Αφοι είπε και τά τελευταία αυτά λόγια, ο Συλβέρ ντ' Εσπανιά κ' έπέρασε στον προθάλαμο, κατέβηκε τη σκάλα κ' ανέβηκε στο άμάξι του, λέγοντας στον οδηγό :

- 'Οδός 'Αμαζόνων 17. 'Όσο μπορείς πιο γρήγορα...

'Η παραπάνω σκηνή μεταξύ του Συλβέρ και του ύπηρετου του επαναλαμβάνονταν τρία χρόνια τώρα, κάθε πρωί την ίδια ώρα.

'Ο 'Ιουστίνος δηλαδή έφειλε στις σχετικές στερεότυπες ερωτήσεις του κυριου του, χωρίς ή βοηθείται από καμιά άνάμνηση ή πληροφορία, να τόν δίνει τό όνομα, τό επώνυμο, τόν τίτλο, την ηλικία και τη διεύθυνση μιάς γυναικας άνωδιόλου φανταστικής.

Κι' ο Συλβέρ ποτέ δεν παρέλειπε να πηγαίνει στα σπίτια αυτά που του ύποδεικνε ο ύπηρετής του, ούτε έπαυε ποτέ νά δοκιμάζει μιά θλιβερή άπογοήτευση κάθε φορά που ή θυσιαστική φρονιμότητα άλλωστε— τού άπαντούσε :

- Δέν μένει κανένα τέτοιο πρόσωπο εδώ, κύριε !
Γιατί όμως ο εύγενής υπάλληλος έννοιούσε νά παίζη αυτή την παράδοση και άζατανότητη κομωδία ; Διότι ο Συλβέρ ντ' Εσπανιά είχε κουραστεί από τίς τυπικές άπολαύσεις της ζωής κ' από τούς εύκολους έρωτες και ζητούσε μιά καινούργια ερωτική περιπέτεια, δικής του έμπνεύσεως.

Κατά βάθος είχε την ελπίδα ότι, παρ' όλες τίς έπιχειρηματικές άποτυχίες του, θαόχροντα μιά μέρα που κατά μυστηριώδη σύμπτωση θαόβρισκε στη διεύθυνση που θά πήγαινε σ' ένα πραγματικό πρόσωπο τη σύζυγο ή τη φιλενάδα που ζητούσε. Και τό όνειρο αυτό, όσο πιο άπραγματοποίητο τού φανόταν, τόσο προσφιλέστερο τού γινότανε.

'Η μονομηνία αυτή του είχε ερωθεί για καλή στο μυαλό, και δέν μπορούσαν νά του τη βγάλουν ούτε ή άράδες νύξου τού Παρισιού, που δέν είνε καθόλου δύστροπες στον έρωτα, ούτε ή κομψές κυρίες που άγνοούν τίς αούτηρότητες της ζωής.

Τού κάκου μερικώς άπ' αυτές τού έγγενεσαν με τό βλέμμα και με τό χαμόγελο πώς μπορούσαν νά προχωρήση στις φιλοφρονήσεις του. Έκεινος μονάχα μιά έπιθυμία αισθανόταν κ' αυτή την έπιθυμία κινηόυσε κάθε πρωί...

Τό πρωί αυτό, μόλις σταμάτησε τ' άμάξι στην όδόν 'Αμαζόνων 17, ο Συλβέρ κατέβηκε και μίλησε συγνηγμένως στην εξάφροτα. «Ε-

κεί τώρα άκόμη άπ' τή χείλη μου δέν μπορεί νά βγθ, νά τώρα δά την έχάραξε ή πένα μου : 'Αντίο...»

...Τά βράδνα, καθώς ο πόνος μου με κάνει πιο αδύνατη, και πιο τρυφερή, λησμονώ ότι για μās όλα πειά τελειώσαν, άφίνω να με συνεπάρη ή έντυγνια της προσημνής σου και λέγο : Θάόβθ !... Μά όταν ή ώρα σκοτώνει την γλυκειά αυτή έλπίδα, τότε γεμάτη συντριβή γέρονο, βαρν από τη θλίψη, τό κεφάλι μου, και είχοντας τό δακρυόζομένο μου βλέμμα στο δρόμο, ψιθυρίζω : «Δέν θάρθη ποτέ πειά !...»

τορμε άθελά του κ' εδάδιζε με μικρά βήματα για νά άκούση όσο τό δυνατόν άγρότερα τή σκληρή, μα και τόσο συνηθισμένη άπάντησι π' άκουγε πάντα : —Δέν μένει κανένα τέτοιο πρόσωπο εδώ, κύριε !
- 'Η κυρία ντέ Βιλλερόζα, παρακαλώ ; ρώτησε τή θυρωρά ο Συλβέρ με φωνή πούτρεμε.

- 'Απάνω είνε, κύριε, άπάντησε ή θυρωράς.
'Ο Συλβέρ ξαφνίστηκε.
'Πώς ; φώναξε με χτυκοκάρδι. Πώς είπατε ;... Μά όχι... όχι. δέν θ' άκούσατε καλά... 'Η κυρία ντέ Βιλλερόζα, είπα...
- Μάλιστα, μάλιστα, ή κ. ντέ Βιλλερόζα μένει εδώ...
- 'Η βαρονίδα Κλαίση ντέ Βιλλερόζα ;...
- 'Ακριβώς...
... Πού είνε χίρα...
... Από δώδ χρόνια...
... Και κατοικεί στο δεύτερο πάτωμα ;
- Μά ναι, σάς είπα.

Τότε ο Συλβέρ όρμησε άπάνω, ανέβηκε τά σκαλοπάτια τέσσερα— τέσσερα, χτύπησε χωρίς ν' άναγγείλη την άφιξή του, έσπρωξε μιά πόρτα, έπειτα μιά άλλη, μίλησε στό καλλωπιστήριο κ' έπεσε στα πόδια μιάς νεαρής γυναικας πούχε ξαφνιαστεί με την άπότομη είσοδό του και τόν κίταζε κατάπληκτη...

'Ηταν καταγοητευμένος. Τρελλός σχεδόν...

Την είχε βρει νέα και νόστημη, όπως την ήθελε κ' ούτε τού πέσωσε καθόλου ή ιδέα νά σηκωθεί από κάτω.

Τί της είπε τότε ; Με τί λόγια της μίλησε ; Με τί άκατάστοχο πάθος της έφανέρωσε τόν παράξενον έρωτά του ; Με τί προφράσεις έδικαιολόγησε την ξερνική έμφρόνισή του ;

Πούδ τό έξέρι !... Πάντως ή κυρία ντέ Βιλλερόζα, πρós την άποια δέν παρέλειπε βέβαια νά αναφέρει λεπτομέρειες της έκκληρητικής ιστορίας του, σκέφτηκε πώς θάταν άφροσύνη νά μη δεχτή νά ύποστη ός τό τέλος τίς συνειπίεις της μοναδικής αυτής περιπέτειας. Κι' έτσι άποφάσισαν νά φύγουν μαζί, την ίδια μέρα, για την 'Ιταλία...

'Ο Συλβέρ κ' ή Κλαίση έννόμισαν όλες τίς άπολαύσεις της ποιητικής αυτής χώρας. Έγνώρισαν τίς μαγευτικές βραδινές λευκοδρομές στη Βενετία, κάτω άπ' τό γαλάζιο χρώμα του σήρανου και τό άπειρόγατο θέλγητρο της Νεαπόλεως, καθώς καθώς καθόνταν τή νύχτα άγκαλιασμένοι στο μπαλκονάκι, ένθι ή φωτιά του Βεζουβίου ιφινόνταν ός τ' αστέρι...

'Ο Συλβέρ κυριεύονταν κάθε μέρα από μεγαλειότητα έρωτα για τή κ. Βιλλερόζα κ' έννοιωσε τόν έαυτό του όλότελα ευτυχισμένο.

- Σαναγρίζουμε στην άγαπημένη μας Γαλλία ; είπε ένα πρωί στη λατρευτή του.

- 'Αφοι θέλεις νά πάμε στη Γαλλία, άγαπημένε μου, άς πάμε, τού άπάντησε έκνεκτη παίζοντας με τή βεντάλια της και κιντώζοντας τόν με περιπάθεια. Μονάχα μιά χάρη θά σου ζητήσω... Δός μου τό λόγο σου, ότι δέν πρόκειται νά ξαναδοήμε τόν ύπηρετή σου, τόν 'Ιουστίνο. 'Ω, ύπόσχομαι νά τού δώσω μιά καλή άμοιβή, άρακι ν' άπομακρινωθεί άπ' τό σπίτι σου. Φαντάζομαι πώς θά πειραχόσουν άν αναγκασόμουν νά κομμώσω από ντροπή μτροστά σ' αυτόν τό δυστυχισμένο νέο που έγινε συνεχόζος μου στο τέχνασμα που ένέπνοιωσα για νά κατακτήσω τόν έρωτά σου, άγαπημένε μου...

'Ο Συλβέρ νινάχηξε βροθός, σαν νά τόν είχε χτυπήσει κεραυνός.

- Πώς ;... Πώς είπατε ; φώναξε. 'Όποτε δέν ήταν σύμπτωσης ; 'Ηταν ένα τέχνασμα και τίποτε άλλο ;... Είχατε συνεννοηθεί με τόν 'Ιουστίνο ;

- Ναι, άγάτη μου, γιατί κάνεις έτσι ;

'Ο Συλβέρ δέν άπάντησε. Σηκώθηκε, πήρε τό καπέλλο του και τράβηξε με τό κεφάλι σωστό πρós τόν σιδηροδρομικό σταθμό. Πήρε τό τραίνο και έφυγε άμέσως για τό Παρίσι. Τό όνειρό του είχε διαλυθεί. 'Ο έρωτάς του που τόν θεωρούσε σταλμένο άπ' τό Θεό, άπ' την Τύχη, από την σύμπτωση, δέν ήταν παρά άποτέλεσμα μιάς ποιηρίας. Και καθώς τό τραίνο έφευγε γρήγορα, ο Συλβέρ ψιθύριζε γεμάτος πόνου και άπογοήτευση :

- Νά ενώ πάλι έρημος και μόνος ! Μόνος μου !... Γιατί ο έρωτάς που διωκόσα, δέν ήρθε... 'Ηρθε ο έρωτάς που άγοράζεται, όπως τά ρούχα και τά παπούτσια... Τί κοίμα, Θεέ μου, τί κοίμα !...



Παίζοντας με τή βεντάλια της και κιντώζοντάς τον με περιπάθεια...

